

ע"פ 43480/11/19 - מיכאל קורנט נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

16 ינואר 2020

ע"פ 43480-11-19 קורנט נ' מדינת ישראל
לפני הרכב כבוד השופטים:
רון שפירא, נשיא [אב"ד]
בטינה טאובר
עדי חן-ברק
המערער

מיכאל קורנט

נגד
המשיבה
מדינת ישראל

פסק דין

השופט עדי חן ברק:

בפנינו ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בחיפה (כבוד השופט שלמה בנג'ו) מיום 6/10/19 שניתן בת"פ 15827-01-18.

המערער הורשע בתקיפה הגורמת חבלה של ממש ונגזרו עליו 3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, ₪ 2,500 קנס, ₪ 10,000 פיצוי למתלונן, וצו מבחן לתקופה של שנה.

הערעור הוגש כנגד הכרעת הדין בלבד.

1. בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 3.11.17 לאחר שהמתלונן החנה את רכבו בחניה, אמר לו המערער כי מדובר בחניה שהמתין לה, ודחף את המתלונן חזרה לרכבו.

כתוצאה מכך נחבל המתלונן בגבו ובידו ממעצור היד ברכב ומההגה.

2. המערער הודה בקיום ויכוח מילולי עם המתלונן בקשר לנושא החניה, אך הכחיש את התקיפה הנטענת. לטענתו המתלונן המציא את סיפור התקיפה כדי לנקום בו, שכן המערער העליב אותו.

טענותיו העיקריות של המערער הן כי ביהמ"ש קמא התעלם מאמירתו הספונטנית הראשונה של המתלונן מיד לאחר האירוע כאשר זה התקשר למוקד המשטרה, ומסר שמכונית המערער פגעה בו - דבר שאין חולק כי לא ארע ומלמד, לטענת המערער, על חוסר מהימנות המתלונן.

עוד נטען כי טעה ביהמ"ש קמא כאשר קבע כי אמירת המתלונן למד"א הייתה ספונטנית (שם אמר כי המערער תקף אותו), שכן נידת מד"א נשלחה אליו על ידי המוקד המשטרתי, ומדובר היה בתשובה לתחקור מד"א, ולא בגדר אמירה ספונטנית.

כן נטען כי ביהמ"ש קמא התעלם מטענת המערער בנושא סירוב המתלונן לקבל טיפול רפואי, וכן טעה בכך שנתן משקל לעדות אשתו של המתלונן, שכן היא נכחה במהלך עדותו הראשית של המתלונן באולם, וממילא לא מדובר בעדה אובייקטיבית, שאף לא הייתה עדת ראייה אלא העידה על דברים שמסר לה המתלונן בשיחת טלפון בסמוך לאירוע.

עוד נטען כי לא היה מקום לקבוע כי המסמכים הרפואיים מחזקים את גרסת המתלונן, שכן בסיכום השחרור מחדר מיון נרשם "ללא ממצא חבלתי", ואף עולה כי בבדיקה גופנית נמצא שטף דם בחזה בלבד - דבר שלא מתיישב עם תלונות על חבלות כפי שרואים בתמונות שהגישה המשיבה, מה גם שלא הוכח מתי צולמו התמונות, מי צילם אותם ומי המצולם.

עוד נטען כי גרסת המתלונן לא אפשרית שכן לא ניתן היה לדחוף אותו לתוך הרכב מבלי שייקבל מכה בראש או בצוואר.

3. המשיבה מבקשת לדחות הערעור וטוענת, בעיקר, כי מדובר בקביעת ממצאים עובדתיים ומהימנות, שאין דרכה של ערכאת ערעור להתערב בהם.

4. לאחר שבחנתי ושקלתי טענות הצדדים, עיינתי במלוא חומר הראיות שהונח בפני בית המשפט קמא, ושהוגש במסגרת הערעור בפנינו, סבורה אני כי יש לדחות את הערעור, שכן אין בנסיבות העניין מקום להתערב בהכרעת דינו של בית המשפט קמא - הכרעה המבוססת ברובה על קביעת ממצאי מהימנות ועובדה, וכן על מסקנות משפטיות ראויות ונכונות, שאין לי אלא לאמץ כפי שיובהר בהמשך.

5. ראשית אזכיר את הכלל לפיו ערכאת הערעור לא תתערב בממצאי עובדה ומהימנות של הערכאה הדיונית, שיתרונה הוא ביכולת ההתרשמות הישירה מן העדים באופן בלתי אמצעי, אלא במקרים חריגים ביותר בהם טענה הערכאה הדיונית טעות בולטת היורדת לשורשו של עניין, בהערכת העדויות או כאשר המסקנות שהסיקה הערכאה הדיונית מן העובדות אינן מתחייבות מהן, וכן כאשר ממצאי הערכאה הדיונית מתבססים על שיקולים שבהיגיון בלבד, ולא על הערכת מהימנות. ראה: ע"פ 6695/08 פלוני נ' מדינת ישראל (26/01/09); ע"פ 425/07 פלוני נ' מדינת ישראל (05/11/07), ע"פ 6460/12 פרעון נ' מדינת ישראל ניתן ביום 2/4/14.

הכרעת הדין במקרה דנן מבוססת על מהימנות עדים, שמסרו עדות מפורטת בפני בית המשפט קמא, עדות שנמצאו לה גם חיזוקים בדברים נוספים שיפורטו, כך שלערכאה הדיונית יתרון העומד על כנו:

"לענין קביעת העובדות שמהן מוסקות המסקנות, ביחוד לגבי מהימנותם של עדים, עומד יתרונה של הערכאה הדיונית על כנו, וכלל אי ההתערבות המושרש בשיטתנו תקף הוא" - ע"פ 9710/10 הילל נ' מדינת ישראל ניתן ביום 7/11/12, ע"פ 2661/13 בחרדין יחייב נ' מדינת ישראל ניתן ביום 18/2/014.

6. כן אזכיר את ההלכה לפיה ערכאת הערעור אינה בודקת מחדש את צדקת ו/או את הרשעתו של המערער אלא את כשרותו או פסלותו של פסק הדין בערכאה הדיונית (ע"פ 125/50 יעקובוביץ נ' מדינת ישראל, פ"ד ו 514, 560 ו-ז (1952)), כאשר דרך הבחינה הערעורית צריכה להתמקד בבדיקת קבילות הראיות, ואופן ההנמקה, מבלי להידרש לניתוח ראייתי כפי שמבצעת אותו הערכאה הדיונית.

7. ולגוף העניין:

בית המשפט קמא נתן אמון מלא לעדות המתלונן תוך שציין כי הוא מעדיף אותה על פני עדות המערער (לגביה ציין כי היתה קשה, ולא הותירה רושם מהימן), גם נוכח העובדה שהתרשם כי המתלונן מתאר הדברים כהוויתם, ללא הגזמה או הקצנה, ובפרט נוכח העובדה שהיא מקבלת סיוע וחיזוק מראיות אחרות.

ואכן בבחינת כלל הראיות הנוספות בתיק עולה כי יש בהן לסייע ולחזק את עדות המתלונן כפי שגם קבע, ובצדק, בית המשפט קמא:

שיחתו הראשונה של המערער הייתה למשטרה ולהלן התרשמת המלאה כפי שהיא מופיעה

במסמך "דיווחים" (סומן מוצג ב')

"הוא אמרה בה רכב פוגע בו ל.ז. 5991785 קיה כסף - שייך למיכאל קורנט גר בשמשון 57 חיפה".
אין לקבל טענת המערער כי רישום זה מלמד על חוסר מהימנות בגין העובדה שהמתלונן מסר כי רכב המערער פגע בו.

מעדות המתלונן בבית המשפט עולה כי בעת השיחה לא ידע מי פגע בו (דהיינו לא ידע שמו וכתובתו של המתלונן), וכל שראה הוא את רכבו של המתלונן שעמד בסמוך אליו, ועל כן התקשר למשטרה (מיד לאחר התקיפה), ומסר את מספר רכבו של המתלונן אותו ראה בעיניו בעת שישב ברכבו. מכאן שרק חלקו הראשון של המשפט נרשם, לכאורה, מפי המתלונן כאשר מרישום משפט זה לחלוטין לא ניתן ללמוד כי המתלונן מסר שהרכב פגע בו, אלא בהחלט ניתן ללמוד כי מסר את פרטי הרכב של מי שפגע בו.

מכל מקום האפשרות שדברי המתלונן לא תועדו בצורה מדויקת היא יותר מסבירה נוכח הרישום כאמור לעיל, מה גם שמדובר במתלונן שעלה מרוסיה בשנת 1991 (בהיותו כבן 34), והעיד בבית המשפט קמא כי המוקדן במשטרה שקיבל שיחתו לא דיבר רוסית, כאשר אף יש לזכור כי מדובר בשיחה שמתבצעת בסיטואציה מלחיצה, כאשר המתלונן יושב ברכבו הנעול בסמוך לאחר התקיפה הנטענת, כשהוא רואה התוקף ליד רכבו, דברים שעשויים להשפיע על דרך ההתנסחות ולהביא לאי דיוקים.

יתר על כן - זמן קצר מאוד לאחר התרחשות האירוע, ולאחר שהמתלונן התקשר למשטרה, הגיעה למקום ניידת מד"א (בשעה 11:36).

בדו"ח הרפואי שנכתב ע"י מד"א נכתב:

עמוד 3

"...לדבריו הותקף ע"י אדם אחר, שעזב את המקום, בויכוח על חניה. הוא נדחף לאחור ונחבל במרפק ובצלעות. חש כאב בצלעות המתגבר בנושימה...בבדיקתנו...כאב בצלעות ורגישות למגע.. פונה להמשך בירור... אמה אחורית ימנית: שפשוף (ת/9), ובהחלט ניתן לראות בגרסה זו, כפי שגם קבע בית המשפט קמא, כגרסה ראשונית ספונטנית, ולא כתגובה לתחקור, גרסה אשר נתנה זמן סמוך מאוד לאחר האירוע.

ודוק - גרסה דומה עולה מקריאת האמור בתעודת חדר מיון, וכן היא מקבלת חיזוק מהממצאים האובייקטיביים שנמצאו בבדיקתו הרפואית של המתלונן בבית החולים:

"...לדבריו לפני מספר שעות נדחף לתוך רכבו על ידי אדם אחר, בעת ויכוח על חניה, לדבריו נחבל בבית חזה ימני תחתון מבלם היד ובידו הימנית...בבדיקה גופנית: "רגישות בבית חזה ימין תחתון אחורי, לטראלי וקדמי...שפשוף קל ורגישות בחלק דיסטאלי לטראלי של אמה ימין".

וכן: "בבדיקתו שפשוף יבש באספקט האולנרי של האמה.. רגישות במישוש..". - ת/10א'.

עדות זו של המתלונן אף מקבלת חיזוק וסיוע מהעולה מהתמונות שצולמו על ידי אשתו יום לאחר האירוע (ת/5) המתעדות את החבלות, וכן מעדות האשה בבית המשפט לפיה המתלונן התקשר אליה מיד לאחר האירוע וסיפר לה את שארע, כאשר בית המשפט קמא נתן התייחסות נאותה בפסק דינו לעובדה שבתחילת עדות המתלונן נכחה אשתו באולם בית המשפט.

8. לכל האמור לעיל אוסיף ואומר כי העובדה שהמערער לא מכחיש כי יצא מרכבו והלך לעבר המתלונן, וכי בין השניים פרץ ויכוח בנושא החנייה, אף היא מחזקת עדות המתלונן באשר לעצם האירוע, גם ככל שהיא נוגעת לתקיפה שארעה במהלך הויכוח.

9. באשר לטענת המערער כי שגה בית המשפט משלא נתן משקל לעובדה שהמתלונן סירב לקבל טיפול רפואי בחדר מיון (יובהר כי הוצע לו משככי כאבים ונרשם כי הוא לא מעוניין) אומר כך:

ראשית - אין חולק כי החבלות היו קלות מאוד, ועולה בבירור מתעודת חדר מיון כי לא הצריכו קבלת טיפול רפואי מיוחד, מעבר להקלה על הכאבים - ענין סובייקטיבי שכל אדם מתמודד עם הכאב בדרכו, והעובדה שהמתלונן סרב לקחת משככי כאבים אינה מלמדת שלא סבל מכאבים.

שנית - המתלונן דווקא שב לקבלת טיפול רפואי בחדר מיון 4 ימים לאחר האירוע (ביום 7/11 - ראה סיכום ביקור, סומן ת/10) נוכח תלונותיו על המשך כאבים, ובקשתו כי יבצעו לו צילומים, ומכאן שלא סירב לקבל טיפול.

שלישית - המתלונן העיד בבית המשפט כי גם הוא וגם אשתו רופאים (ראה עמ' 10 שר' 12 לפרוטוקול חקירתו מיום 13/9/18), ודומה כי גם ענין זה יכול להסביר עמדתו ביחס לקבלת טיפול תרופתי כזה או אחר.

10. באשר לטענה כי גרסת המתלונן אינה מתיישבת עם העובדה שלא נחבל גם בראשו בעת דחיפתו לתוך הרכב אומר כי הדבר אפשרי בהחלט, מה גם שהמתלונן העיד בפני השוטרים שחקרו אותו בבית החולים

מיד לאחר האירוע כי הפגיעה ארעה מיד כשיצא מהרכב: **"..החנתי את הרכב שלי...פתאום רץ אלי בן אדם שאני לא מכיר ואמר שהחניה שלו והוא חיכה לה אמרתי לו שלא ידעתי ושאני מחפש חניה הרבה זמן באתי לצאת מהרכב והוא דחף אותי בחזרה לתוך הרכב וקבלתי מכה מהידית של האמברקס. בנוסף יש לי גם מכה ביד ימנית בזרוע מההגה, ואני סגרת מהר את הדלת כדי שלא ימשיך לתקוף אותי ואז התקשרתי למשטרה" - עדות זו הוגשה וסומנה ת/1א.**

מכאן שיתכן כי דחיפת המתלונן חזרה לרכב ארעה כאשר המתלונן עוד היה במצב כפוף בו יצא מהרכב, שאז אין כל אפשרות לפגיעה גם בראש, אך מכל מקום הדבר בהחלט אפשרי גם לו נדחף חזרה לרכב ממצב של עמידה מלאה כאשר בהקשר זה אפנה גם לגובהו (1.62 מטרים כפי שעולה מתשובתו בעמ' 12 שר' 29 לפרוט' מיום 13/9/18, וכן לתשובתו בעמ' 13 שר' 8-1 לאותו פרוט').

11. לסיכום כל האמור לעיל - עדות המתלונן בצירוף עדות אשתו, התמונות, העולה מכלל המסמכים הרפואיים (דו"ח מד"א ותעודת חדר מיון), כמו גם דברי המתלונן למוקד המשטרה, למד"א שהגיעו למקום זמן קצר לאחר האירוע, ולשוטרים שגבו ממנו עדות בחדר מיון, מלמדים כי קביעת בית המשפט קמא בהרשעתו של המערער הינה מוצקה ואיתנה, ולא נפלה כל שגגה בהכרעה זו: לא בממצאים העובדתיים אליהם הגיע, ולא במסקנות המשפטיות, ולא בקשר בין אלו לאלו, ולפיכך דין הערעור בנוגע להכרעת הדין להידחות.

עדי חן-ברק, שופטת

השופט רון שפירא, נשיא [אב"ד]:

1. אני מסכים. המקרה שבפנינו הוא מקרה מובהק של ערעור שכולו מבוסס על טענות כנגד מהימנות עדים וממצאי עובדה. כפי שפרטה חברתי אין זה המקרה בו יתערב בית משפט של ערעור בהכרעתו של בית המשפט הדיוני, ששמע את העדים והתרשם מהם.
2. מעבר לעקרון הכללי, עיון בראיות מראה כי הכרעתו של בית משפט קמא מבוססת היטב ומתיישבת עם העדויות שהובאו בפני בית המשפט, הכל כפי שפרטה חברתי בפסק דינה. אשר על כן דינו של הערעור להידחות.
3. המערער ערער רק על הכרעת הדין. אין בפנינו ערעור על עונש שנגזר. בהקשר זה נעיר כי יתכן והיה מקום לשקול אפשרות של ענישה ללא הרשעה. אלא שנושא זה מותנה, בראש ובראשונה, בהודאה ובהכרת הפוגע במעשה הפסול שעשה. משהמערער לא היה מוכן להכיר בפסול שבהתנהגותו, לא בבית משפט קמא ואף לא בפנינו, לא ניתן היה לבחון את האפשרות להמיר את ההרשאה בענישה אחרת.
4. מכל הטעמים דלעיל, אני מצטרף למסקנה אליה הגיעה חברתי ולפיה דינו של הערעור להידחות.

**רון שפירא, נשיא
[אב"ד]**

עמוד 5

השופטת בטינה טאובר:

אני מסכימה לאמור בפסק דינה של חברתי, השופטת עדי חן ברק ולהערות האב"ד.

**בטינה טאובר,
שופטת**

הוחלט לדחות את הערעור.

ניתן היום, י"ט טבת תש"פ, 16 ינואר 2020, במעמד המערער ובאי כח הצדדים.

עדי חן-ברק, שופטת

**בטינה טאובר,
שופטת**

**רון שפירא, נשיא
[אב"ד]**